

ΠΑΤΡΙΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΙΡΩΤΕΑ.
»
Επίσης τῆς Σύρου Δραχ. Διπλ. 44.
Εν τῇ Προπαιρωτῇ καὶ
κατὰ Ἑπερχίαις 46.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φράγμα 20.
Τόφιλλ. εἰς οὐδέναι ἐξιδαναιδωραίν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ.

«Εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνησθαι περὶ Πατρίδος.»

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΛΟΥΣ.

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Ἐν Σύρῳ εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς
Ἐφημερίδος.

Τιμὴ καταχωρήσεως δι' ἕκαστον εἰ-
χὸν Διπλ. 40. Δι' ἕκαστην εἰσοδικί-
ον, μέχρι τῶν 40 σελ. ἑρ. 4.
Αἰτήματα ἀποσπώνονται.

Σωτήρ Καμμαράνος [Salvadore Cammarano]

Ροβέρτος Δεβερέ (Roberto Devereux) [απόσπασμα: πρ. Α', σκ. 1-7]

Τραγωδία λυρική εἰς πράξεις τρεῖς

εφ. Πατρίς (Σύρος)

1. 20 Μαΐου 1872, σ. 1-2

2. 27 Μαΐου 1872, σ. 1-2

1. ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΔΕΒΕΡΕ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΔΥΡΙΚΗ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

τοῦ Ἰταλοῦ ποιητοῦ

ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΜΜΑΡΑΝΟΥ.

Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα.

ΕΙΣΑΒΕΤ, Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας.

ΛΟΡΔΟΣ, Δούξ τοῦ Νότινγχαμ.

ΣΑΡΑ, εὐχολόγος του.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, Διεσπέρ, κόμης τοῦ Έσπίζ.

ΛΟΡΔΟΣ, Κεσίλ.

ΣΙΡ ΓΟΥΑΑΤΙΕΡΟΣ ΡΑΔΕΪΚ.

Εἰς ὑπερήτας, καὶ εἰς θρωακὸς τοῦ Δουκά.

Χορὸς Κυριῶν τῆς Αὐλῆς, Ἀίδων τοῦ Κοινοβουλίου, Ἰπποταῶν, Ὀπλατῶν, ὑπερητῶν, καὶ στρατιωτῶν τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς.

Ἡ ὑπόθεσις ἱστορικὴ τοῦ δεκάτου ἑαυτου αἰῶνος.

Ἡ σκηνὴ ἐν Λονδίῳ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΣΚΗΝΗ I.

Αἰθουσα ἐν τοῖς ἀνακτορίσιν τοῦ Οὐεστμίνστερ. Μίγας ἐξώστες ἐν τῷ δάμῃ, ὅθεν φαίνεται ἕως κατάρτιον. Χορὸς κυριῶν τῆς Αὐλῆς, εἰσινε καταβάνοντα εἰς διάφορα ἐργόχειρα. Ἡ Σάρα κἀθεται ἐν γωνίᾳ, συνοπλῆ, τοῦς ὀρθαλμοῦς ἀκινήτους πρὸς θεβλίον καὶ θακρυβρίκτου. Αἱ τοῦ χοροῦ κυρίαί, παρατηροῦσαι αὐτὴν, λήγουσι καθ' ἑαυτάς.

ΧΟΡΟΣ. Θακρυβί! παλμὸς; θλιβερός εἶναι ἐξωγροσημένος ἐπὶ τοῦ προσώπου της! Αὐτὴν, λῶπη φοικιάδης βιβαίως κατακωφίωσαι τὴν καρδίαν της.

— Ἡ Λορέλινου πρὸς αὐτήν. —

Σάρα, δούκησσα, ἀπόθε το πάθος. Τὸ λογικὸν ἤδη ἀκουσον. Πόθεν ἢ σὴ ἀνία;

ΣΑΡΑ. Ἄνία ἐν ἐμοί!

ΧΟΡΟΣ. Ἄν ἔχῃς θακρυβρίκτους ἐπὶ τοῖς ὀρθαλμοῦς;

ΣΑΡΑ. (Ἄ! μὲ προδίδει ἡ καρδία!) (Ἄ) Ἄρετε λυπρὰν ἱστορίαν. Ἐκλαίον διὰ τὴν Ῥοζαμόνδαν.

ΧΟΡΟΣ. Στρίψον τὰς πνεθίμους εἰλίδα, ἄ; τὸ πάθος σου ἀκούσθε!

(*) Ἡ κερὶνθισ; δηλοῖσθι ὀμλεῖ κα' ἑαυτήν.

ΣΑΡΑ. Τὸ πάθος μου!

ΧΟΡΟΣ. Ναί. Ῥίθον αὐτὸ ἐν τοῖς κόλποις τῆς φιλίας.

ΣΑΡΑ. Καὶ εἰς πιστεύετε;

ΧΟΡΟΣ. Πίστευσον.

ΣΑΡΑ. Ἐγὼ; Ὅχι! εἶμαι ἐτελωδὸς εὐθυμος.

— Ἀπίστωσα διδασμένον μειδίμα. —

ΧΟΡΟΣ. (Καὶ τὸ ἀτυχὲς ἐκάλω μειδίμα ἤτο ἀτυχίστηρον τῶν θακρυβρίκτου της!)

ΣΑΡΑ. (Εἰς τὴν θλίψιν γλυκὸ τὸ δάκρυ, καὶ ἡ εὐφροσύνη ἦτις ἐκ τούτου μένει! ἀλλ' ἀσπὴ πρὸς ἐμὲ ἀπηνῆ; καὶ τὸ δάκρυ ἀπηνῆρουν! Ὡ τῆς σκληρότητός σου! Φεῦ! πόσον...! Ἡ Ῥοζαμόνδα εἶναι ἡ τύχη μου! Σὲ ἔχθης ἐκ θανάτου, ἐγὼ ζῶσα πάντοτε ἀποθνήσκω!)

ΣΚΗΝΗ II.

Ἡ ΕΙΣΑΒΕΤ, ἐγνομένη ὑπερητῶν καὶ χορὸς τῶν Κυριῶν.

ΕΙΣ ὙΠΗΡ. Ἡ Βασίλισσα.

Εἰς τὴν ἐμπάντην τῆς Βασίλισσης αἱ κυρίαί ἐπακλίρωναι ἢ δὲ Βασίλισσα ἀνταποδίδει τὸν χαιρετισμὸν, ἔπειτα πλησιάζει τὴν Σάραν φιλοφρόνως.

ΕΙΣΑΒΕΤ. Δούκησσα! [Τείνουσα πρὸς τὴν Σάραν τὴν δεξιάν, ἢν αὐτὴ ἀσπάζεται εἰσεβάστως, ἐνῶ

2. ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΔΕΒΕΡΕ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΔΥΡΙΚΗ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

τοῦ Ἰταλοῦ ποιητοῦ

ΣΟΤΙΡΟΣ ΚΑΜΗΡΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἑστ' ἀκτ. 549 πύλλου).

ΣΚΗΝΗ V.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ καὶ ἡ προφητοῦρα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ Βασίλισσα! τί, τοῦ; πόδας σου.

ΕΙΣΑΒΕΤ. Ροβέρτε, κόμη, ἔγερθητι, τὸ διατίσσω.

—Τὰ δάκρυματά τοῦ Ροβέρτου ἀνιχνεύουσι τὴν Σάβαν, ἣτις, πλήρης παραχῆς, ζητεῖ τὰ εἴδη ἀποφυγῆ.—

—Πρὸς τὸν Κοσιὶ Ἰακωλοῦδι ἡ Βασίλισσα—
Τὴν θέλωσίν μου θύλω γυμναστοποιήσαι συντόμως.
Κόρηι ἰσχυροῦσι.—

—Πάντες ἀποσώζονται. Στρέφει δὲ τὸν λόγον ἡ Βασίλισσα πρὸς τὸν Ροβέρτον.—
Δουπὸν μὲ ἀποδείξαι ἐνόχου ἐπιστροφῆς ἐνόχον μου; Καὶ ἐμὲ νὰ προδώτῃς ἰσχυμῆται; Καὶ νὰ ἐπιβουλεύῃς ἐν αὐτῇ σὴ κόρη τὸν τὸν προγόνου στέφανον;

ΡΟΒΕΡ. Ἄς ἀποκριθῇ τὸ στήθος μου, πλήρες πληγῶν,
ἢ; τὸ ξίφος τῶν ἐχθρῶν σου κατάνυγμαν.

ΕΙΣΑΒ. Ἄλλ' ἢ κατηγοροῖ;

ΡΟΒΕΡΤ. Καὶ ποῖα; Καταδάμασεν ἐν τῷ στρατοπέδῳ
τὰς ἀνάγκας λεγώνας, πρὸς τὸν ἡττημένον
μεταχειρισθῆν ἐπιτακτικῶν. Ἴδου ἡ ἀνοχῆ, διὰ
τὴν ὅποιαν πρὸς τὸν Δούκα τῆς ἀνιχνύειμι ἀτι-
μον ἱερῶμα ἢ θύλακος τῆς ἑλισσέτε!

ΕΙΣΑΒ. Ἡ θύλακος μου ἀγριότερα, σ' ἄρῃνα ἐτι ἐλευθε-
ρον. Ἄλλὰ τί λαλεῖς περὶ ἱερῶματος; εἰς σὲ
κόποτα ἢ δεξιὰ μου δύνανται νὰ κλείσῃ τὸν
τάρον. Ὅπουτάν ἡ σάλπιξ ἐκάλεσε τοὺς μαχη-
εῖς μου νὰ καταπολεμησῶσι τοὺς πύργους τῆς
ὑπερβάνου Κάδμους, ἐρῆθῆς μήπως ἢ κατα-
στρεφῆ δύνανται ν' ἀνακουῆ περὶ σοῦ καὶ ἐκ
τοῦ μακρῶν φοβερῶν καὶ φθονερῶν λόγων σου
ἔθικα τότε ἀπὸ τὸ δακτύλιον. — Δεικνύουσα
τὸ δακτύλιον, ἀπερ ὁ Ροβέρτος φέρει — καὶ
σοῦ ἔθικα τὸν βασιλικὸν λόγον, ὅτι ὁπουτάν
περυστιάζετο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, θῆ ἦναι
ἐνίχυρον τῆς σωτηρίας σου. Ἄ! Μὴ τὴν φαντα-
σίαν ἐπιστρέψω εἰς ἐποχὴν μάλλον γλυκόσαν!
Τότε αἱ ἡμέραι μου παρήγοντο γλυκασίαν εἰς
τὴν ἰδίαν μῆσιν ἐλπίδας. Ἦ ἀποχτεῖ ἡμέραι!
Ἦ ἀνάγκαισι! Μὴ τρυφερὰ καρδίαν μὴ κατέσ-
ταται εὐτοχῆ. Ἐδικάισα τοιαύτην εὐχεριστή-

ειν, εἰν χεῖρ ὄν λέγωσιν. Ὅπουρον ἐμετος
μὴ ἐρῆναι ἢ ζωὴ! Ἄλλὰ τὸ ὄνομα ἐξοφασθε,
ὄμοῦ καὶ ἡ καρδία!

ΡΟΒΕΡΤ. (Μήτῃν ἡ τύχη μὲ προσφέρει θῆνον' δι' ἐμὲ
ἢ ζωὴ ὄν μὴ εἰς ἐλπίδας; δι' ἐμὲ τὸ σῆ-
παν εἶναι βοδὴ ἔργου. Τὰ κοσμήματα τοῦ τι-
φάνου δὲν ἐπιλέουσι!)

ΕΙΣΑΒ. Ἄν ὄφθαλμοί; εἶναι λατὸν ἀλχῆς; μεταθέσθαι;
—Μετὰ γυνῆς ἀποδομασίας, ἐν ἡ ἐκφράσει
ἀλλῃ ἀπὸ τῆς τῆρ ἀγάτης.—

ΡΟΒΕΡΤ. Ὅχι. Τί λέγεις! Ἡμεῖς ἐν πρώταγμα καὶ ὁ
πολεμιστὴς σου ἀμείως ἐξήρχεται, ἢ δὲ ρογῆ
τῶν ἐχθρῶν σου ἔσται ἀπόδειξις τῆς ὀπασθῆς
καὶ τῆς ἀξίας.

ΕΙΣΑΒ. (Ἄλλ' οὐχὶ καὶ τοῦ ἔρωτος!) Θύλας νὰ πο-
λεμῆσαι! ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ! δὲν σκίπτεται
—μὲθ' ὑποκειμενῶν γαλῆρας καὶ δάκρυματος
ἐξισοστακοῦ.—

Ὅτι εἶδὼ θέλω γίνεσθαι νὰ ἐρχθῶσιν ὀφθαλ-
μοὶ εἰς δάκρυ;

ΡΟΒΕΡΤ. (Ὅμοι! ὁποιοὶ διαλογισμοί!)

ΕΙΣΑΒ. Πόσον ἢ ἴδω τῆς ἐπιθυμίας σου ἤθελε κόμη
νὰ πάλῃ μία καρδία;

ΡΟΒΕΡΤ. Νὰ πάλῃ;

ΕΙΣΑΒ. Ἐκ τοιαύτων παλῶν, οὐκ ὁ ἔρω; μετὰ
σοῦ συντόφῃ.

POBEP. "Α! λατὸν χωρίζεις;— (Θεὸ μου τί λέγω!)

ΕΛΙΣΑΒ. Διπλόν; τιλίσσον' τὴν ψυχὴν σου ἀποκάλυψέ μου τότ'· τί φοβῶσαι; τὸλμῶσαι, τὸλμῶσαι, ὀνόματι τῆν προσφιλῆ σου. Εἰς τὴν βυθὸν ἕγὼ αὐτὴ θά σῶ; σῶμα.

POBEP. Κακῶς διαπίστωσαι.

ΕΛΙΣΑΒ. (Ὁ θεδικαί;) Καὶ δὲν ἀγαπᾷ; Προσοχὴ— *Ἐκχαλωμένη μετὰ μεγάλῃς μεγάλῃς προσυχίας.*

POBEP. Ἦγώ; Ὅχι.

ΕΛΙΣΑΒ. (Ἄστραπὴ, ἄστραπὴ φοικώδης εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου Πιρμπεν! Ὅχι' τὴν θεδικαίαν μου ἀγγὴν δὲν δύναται νὰ φύγῃ ἡ θοῆς. Ὁ ἀποθνήσκων ὁ ἀποθνήσκων σκληρὴν θάνατον καὶ ἡ ὑπερβύνας ἀντίπαλος θά τιμωρηθῆ ἡ αὐτῆ).

POBEP. (Ἐκ φοικώδους κρῦμνὸς ὁ ποῦς ἐβόησεν εἰς τὸ ἔρμα. Μία στιγμὴ μὲ χωρίζεις ἀπὸ τῆς μαχαίρας τοῦ θανάτου! θά πῶσαι, ἀλλὰ μόνον θῆμα τις ἀναίσθητος ὑπονοῖας τις! Μετ' ἑμοῦ τὸ κερμαίνον πάθος καὶ θάνατον καὶ τόσον θά ἔχῃ).
— *Ἡ Ἐλισάβετ ἐξέρχεται, ὁ δὲ Ῥοβέρτος μένει μόνος ἐν βαθύτῃ σιγῇ, ἀκίνητος μὲ τὸ βλεῖνμα πρὸς τὸ ἄστρο.*

ΣΚΗΝΗ VI.
Ὁ ΝΟΤΗΝΓΑΜ καὶ ὁ ΡΟΒΕΡΤΟΣ.

NOT. Ῥοβέρτος! (Ἐπισημασθέντος αὐτοῦ).

POBEP. Τί!.. Μετὰ τῶν βραχιόνων σου!
— *Παύσας εἰς τὸ αἶμα, ἀνατὴ ἀποκλιόμενος ἐξ ἀγνώστου διώμενος.*

NOT. Μίγας παλῆς διακρίνεται ἐπὶ τοῦ μετώπου σου! Τί εἶναι; τρίψον νὰ σ' ἐρωτήσω!

POBEP. Εἰσὶν δὲν ἀπύργων εἰς τὴν ἀπόρρυσον μου' ἀλλ' εἰς τὸ φοβερὸν βλέμμα τις εἶδον νὰ ἀστρίπτῃ ἡ ἰσχυρία τοῦ αἵματός μου.

NOT. Μιτῆσκολλοῦμαι εἰμαι πλήρης θάψως καὶ ἐκπλήξως!

POBEP. "Α! Ἄρα; νὰ πληρωθῆ τὸ πεπρωμένον μου' καὶ εἰ τις ἀγέλας προσελθῆς σὺ γίγνη εἰς δυστυχίαν ἢ λαμπροσύνην.

NOT. Τί λέγεις; φῶ! θανάτου τότ'α, οὔτε φίλων, οὔτε σὺγγον εἶδον μὲ φίλους!

POBEP. Ἀγέλας.

NOT. Ἐν μυστηριώδεις μαρτύριον καταβλεῖται τὴν ζωὴν τῆς Σάρας, καὶ τὴν ἰδύσθαι βραδείας εἰς τὴν τόρην.

POBEP. (Θεὸ μου! μετακλήθη ἡ αἰσθητικὴ ἡ ἰσχυρία!)
NOT. Καὶ, ὡς ἡ πληγὴ διὰ παρακινεῖσθαι ἔατραχύνεται, οὕτως ἡ παραχρῆ τις ἀποβαίνει ὀμοίωμα ἐν τῇ διακρίσει πρὸς αὐτῆς.

POBEP. (Εἶναι ἐνδοξος, ἀλλ' ἀτυχία.)

NOT. Καὶ; ἐκείνη τὴν ἑσπέρην' ὅταν δὲ παρὰ τὸ σῶμα ἀποσύρῃν εἰς τὸ καταλῆμα μοι καὶ εἰς τὰ θαλάσσια, ὅπου μόνον εἰσχευεῖται νὰ μείνῃ, ἐκ νύκτις αἰρηθῶσαι, εἰς ἤρας σιγῆς λυγρῶν μ' ἐστακίστεν ἄνεμον πρὸς τὸ κατόρθον. Διὰ σῶμα διὰ γυναικὸς κλυττὴ κωνὴν ζώνην' ἀλλ' ὅσον εἰς δὲκαπτε τὸ ἔρμα διὰ τῶν κλυθμῶν καὶ προσκλήσῃ τὴν θάνατον.

POBEP. (Ἐμὲ μοι παραδίδεται μία ἀκτίς ἡλιόσος).

NOT. Ἀποσύρῃν' εἶχον τὴν ψυχὴν ἐν θερμῇ τῆς δὲ νύκτις τὸ κατόρθον, ὅτε ἐπὶ τὴν παρὰ τῶν ἰσχυρίων. Ἦσως ἐν ἐκείνῃ τῇ εὐκαίρῃ καρδίᾳ κατόρθωσεν ἕως τὸ θάνατον. Ἐν ταύτῃ τῆς μοιραίας αὐτῆς ἰσχύος εἶμαι καὶ ἐγὼ λεία' καὶ ἐγὼ φέρομαι ἐν θαλάσσι; καὶ ἀγνοῶ τὸ διατί. Ἔστω μοι φωνάζει μία ἀμφιβολία, μία ζυγῶστος φωνή... ἀλλὰ τὸ λογικὸν ἰσχυροῦσαι, θάλασσα τῆς ἀπύργου ὑπονοῖας. Ἐν τῇ ἀγνῇ καρδίᾳ τῶν ἀγγέλων ἡ ἰσχυρὴ δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ.

ΣΚΗΝΗ VII.

ΚΕΣΙΑ, χορὸς τῶν λέγειν τοῦ Κωνσταντίνου καὶ οἱ προσημαίνοντες.

ΚΕΣΙΑ. Δοῦ, ἰσχύς εἰς τὴν συνδικαίαν. Ἡ βραδύτητα προσκλήσῃ τοὺς Πίρμπεν.

NOT. Τι πρόκειται;
ΚΕΣΙΑ. [ηγυλῆ τῆ φωνῆ]. Περὶ μιᾶς ἀπορίτου,
πολύ ἔτι μακρῶν ἀναστάσεως.

— Στρέφων πρὸς τὸν 'Ροβέρτον ἑμῖμα ἢ
γρον.—

NOT. Ἐρχομαι, ὦ φίλε.
— Γείνοι τῆρ δέξαι πρὸς τὸν 'Ροβέρτον, αἰ-
νοῦν ἰσθῶν συγγνώμην ἀναρωτήσεως, καὶ
συγκληρομένης ἰσηρώς ἰταίκα ἰταρχα. Ἄ-
ξου αἰθῶρ, καὶ τὸν φιλεῖ μεθ' ἄλλος τῆρ
ἀσφαλίως τῆρ φιλικῶν.—

POB. Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου ἔρινα ἔν δάρι.
Ν' ἰκτακλιπῶναι εἰς τὴν καταστορῶν μου.
— Σὺ τὴ ὀφθαλμῶν!

NOT. Πηγαῖνα νὰ εἰ σώσω' ἰταλῶν στασιαστικῶν
πάντες εἰ ἀποκαλοδοῦν. Ἐπικαταί σου φρικώ-
δης ἀνδρῶν; ἐγὼ τῆρ τιμῶν σου μόνον ἰκα-
ρασιζῶμαι. Γὰ καὶ σὺραῖς θὰ μοῦ ἀκούσωται.
Εἴθι κα τῶ διωφιλῶξω ζῶν κα τῶν! "Α:
εἰδουτήθ ὁ μέγιστος Θεὸς! Ὁφθαλμοῦν εὐ εἰς τὰ
χρῆμα μου, ὦ ἀγία φωνῆ τῶ φιλικῶν.

ΚΕΣΙΑ καὶ ΧΟΡΟΣ [Ἐκείνος ὁ ἀλλοτῶν θὲ πλερώση τὸν
δικαῖον γρον τὸν ἀνομοιῶν του.]

POB. [ἀν ἰπάργη ἰε τῆ γῆ καρδία σικροφαντα
θεῖσα ὡς τὸν ἰταῖν μου.]

— Αναχωρεῖ μετὰ τῶν Κεσιᾶ καὶ Νοτ. ὁ χορὸς
ἐξέρχεται δὲ ἄλλος ἄλλου.—

(ἀπολαύει)